

Cziczó Attila:

Happy New York

az azonos címen megjelent ponyvaregény dramatizált változata

©2016

www.ciczoz.hu

szereplők:

Péter/Étper

Anna

Árpád

György

József

Katalin

Mária

Dobos

(Mary Lou)

DECEMBER 24.

A templom melletti kis utca Pilisfehérváron.

(A Dobos dobogtat a hideg pilisfehérvári éjszakában. Hirtelen egy nagy fényrobbanás az égen.)

DOBOS Mi a fene ez?

(A fényből kilép a meztelen Étper.)

DOBOS (nevet) Jó sétáló idő van, mi?

PÉTER Jó sétáló idő...

DOBOS Holnap lesz nagy mosás, nincs már mit felvenned, mi?

PÉTER Nincs mit fölvennem...

DOBOS Nincs ki a négykereked, mi?

PÉTER Szükségem van a ruhádra.

DOBOS (nevet) Nem mondtad azt, hogy kérem szépen.

PÉTER Még nehezen beszélem az újmagyar nyelvet.

DOBOS A napszemüvegem nem kell?

PÉTER Arra nincs szükségem. Nincs napsütés.

DOBOS Na, várjál!

(A Dobos ruhákat bányászik elő dobja mögül.)

DOBOS Itt egy nadrág, egy kabát, meg minden más. Öltözz fel! Hogy hívnak?

PÉTER (öltözik) Étper a nevem.

DOBOS Elég béna neved van. Miért nem Péter?

PÉTER A Péter magyarosabb?

DOBOS Sokkal. Ismerek legalább hatot.

PÉTER Jó. Akkor innentől Péter lesz a nevem.

DOBOS Vegyél sapkát is, hideg van.

PÉTER (elkészült) Üdvözöllek, magyar barátom! Ez a Föld csakrális közepe, ugye?

DOBOS Nem ez a Föld közepe. Hanem New York.

PÉTER Én pedig úgy tudom, hogy Pilisfehérvár a Föld csakrális közepe.

DOBOS (nevet) Jól nézel ki, Petya!

PÉTER Te fontos magyar vagy e honban?

DOBOS Én a Dobos vagyok. (harangoznak) Éjfél van. Indulnod kéne!

PÉTER Tudom. Vár az első. Találkozunk még?

DOBOS Itt megtalálsz.

DECEMBER 25.

A pilisfehérvári katolikus templom sekrestyéje.

(József ácsorog nagy magányában. Mária ront be a szobába. Mérgeesen Józsefre néz, majd legyintve kiviharzik. Kis idő múlva a hangos Petya lép be a hátsóajtón, nagy lendülettel rázza le kabátjáról a havat, majd leül székébe.)

PETYA Csoda, hogy ég ez a villany! Az örökmécses tegnap kétszer csapta ki a biztosítékot! (leül) No, hol is tartottam? Igen... És miért van a szar, uram? Ezt kérdezte Szent Péter, de nem látott ki a lyukon, tudod, az a kicsi kerek, ami minden budin ott van, bár anyáméknál szív alakú...

JÓZSEF Itt ma harakiri lesz.

PETYA Mikiri lesz? Hm. Aszongya erre az úristen, aki a budi előtt ücsörgött egy vörös padon, hogy csak. Nebassz, gondolta erre a helyettes mennybéli államtitkár, ily rövid válasszal én be nem érem! És próbálta a kicsi lyukon kitúrni száját, szemit, hogy hallják szava, de lássa is az úristeni reakciót. Ám a hatalmas heftije nem engedte a résbe mindkét érzékszervét, ezért maradt a szájnál, s úgy harsogott kifelé; uram, mivégre van, hogy az étek még pompás, ragyogó, íze és látványa is mennyei, ám a végtermék borzalmas, undorító, s taszít? Szent Péter nem hagyta ám annyiban; mondd, oh, uram, miért teremtetted a szart? Az Úristen ekkor vesztette el türelmét, kirántotta a budi ajtaját, ahol a megszeppent Péter letolt alsójában, feltúrta ingjében guggolt a gőzölgő lyuk felett, s egészen közel hajolt a bűzben párolgó helyetteséhez; azért találtam ki a szart, mert ti, emberek, mindenből csak a...

GYÖRGY (jön) Hol a színész úr? Hol a színészünk? Hol van?

JÓZSEF Elment.

GYÖRGY Hová?

JÓZSEF New Yorkba.

GYÖRGY New Yorkba?

JÓZSEF Oda.

GYÖRGY Éjfélkor?

JÓZSEF Ott még csak hat óra van.

GYÖRGY Miért megy el New Yorkba az éjféli mise kellős közepén, amikor azzal lett megbízva, hogy felolvassa azt a rossebb példabeszédet, amit a polgármester személyesen választott ki erre a szent estére?

JÓZSEF Nem tudom.

(György kirohan.)

JÓZSEF Miért van a szar?

PETYA Mire gondolsz, József? Már mint a szarral kapcsolatban.

JÓZSEF A siket Francisco José de Goya y Lucientes sohasem festett szarkupacokat.

PETYA Miért nem...? (szívéhez kap, meghal) A picsába!

(Petya kissé lejjebb csúszik székén, s meredt szemekkel bámul a semmibe. József mindebből semmit sem vett észre.)

JÓZSEF (nagy sóhajjal folytatja) Lassan harminc éve vagyok házas. Hosszú ez. Siheder gyerek voltam, mikor dolgozni és házasságban élni kezdtem. Szinte egyszerre. Hiányzik a magány. Egyedül lenni! Sosem vágytam többre, mint ami jutott. Értem a dolgom, ennyi. Nem szokásom nemet mondani. Elhoztam ezt a színészkét, végighallgattam bánatát, menjen, ha akar! El is ment. Odabenn sokan várják, hogy ez az éjfél is tökéletesre sikeredjen. Aztán elfelejtik az egészséget. Jön egy újabb év, szar lesz, aztán megint misézünk karácsonykor, s így tovább. Csodálkozik, Petya? Elfáradtam. Hogy mibe, azt magam sem tudom. De fáradt vagyok. Ezért elegendő lett mindenből. Én nem vagyok olyan képességekkel megáldva, mint ez a színéske. Ő felpattan, hogy neki küldetése van, hogy ő nem hazudhat az emberek szemébe, hogy ő nem beszélhet az istenszeretetről, amikor ő nem hisz Istenben. Szó nélkül itt hagy csapot-papot. Meg nyolcvanezer plusz áfát. Én ilyenre nem lennék képes. Pedig, ahogyan nagyon sokan a padok között ájtatoskodva, nem hiszek Istenben én sem.

GYÖRGY (az ajtóban áll) Nyolcvanezret mondtál ennek a szarházinak?

JÓZSEF Plusz áfát.

GYÖRGY Kifizetted neki?

JÓZSEF Nem.

GYÖRGY Miért nem?

JÓZSEF Elszaladt. Hirtelen.

GYÖRGY Akkor jó. Itt van a Bajomi is. A megyétől. Öt perce énekelnek. Katalin is ideges már, de ezt neked nem kell magyaráznom. Csak azért jött el ma éjszaka, hogy felolvassa a versét. Mert a városnak van egy színésze, egy híressége, tudod, József? Persze, hogy tudod! Egy csodálatos

művészünk van, aki csodálatosan is szaval. De előtte jönne ez a rossebb felolvasás, és senki sincs, aki felolvassa a felolvasandót. Senki!

JÓZSEF (felkiált) Nem vagyok senki!

GYÖRGY Mi nem vagy?

JÓZSEF Hazamegyek.

GYÖRGY Nem mész haza. Megoldjuk a helyzetet, rendbe tesszük, mert én így szoktam. Engem ebben a városban megbecsülnek, mert jó vagyok. Nem jó ember, hanem jó szakember. Azért gördülékeny ez a város, mert én teszem gördülékennyé. Fölöttem volt már kommunista, szoci, libsi, fidesznyik, s most ez a fasiszta játssza a kiskirályt, de nem érdekel, mert ezek jönnek-mennek, csak én maradok. Nélkülem nincs közigazgatás. Érted?

JÓZSEF (sír)

GYÖRGY Te sírsz?

ANNA (jön) Mi lesz már? A polgármester tiszta ideg, a felesége fenyegetőzik, és mindenkit idegesít ez a hülye dal.

GYÖRGY Megyek. Ma én olvasok fel.

ANNA Tényleg? És a színész úr?

GYÖRGY Anna, ülj vissza a helyedre, majd én megoldom a helyzetet, nyugtasd meg a nácit, énekelj áhítattal, de legeslegelőbb most azonnal tűnj el innen a rossebbe!

ANNA Jól van, na, nem kell felkapni a vizet! De siessen György, mert késő éjszaka van. Gyerekek is ülnek a templomban.

(Anna visszamegy a templomba.)

GYÖRGY Látod, ez a lány egy jó munkásember. Ki tudja, tán ő lesz az utódom! Precíz, pontos, nagy teherbírású, érzelemmentes. Ez kell a jó munkához. Most nézd meg ezt a másikat! (Petyára mutat) Ez egy nulla. Lusta, munkakerülő, jellemtelen. Csak él bele a világba. Csinál valami hasznosat? Semmit! De te jó vagy. Érted a dolgot. Mindig számíthattam rád. Ne sírjál! (keresgél a sekrestye öreg szekrényében) A rossebbe, hogy nincs itt semmi! (talál egy hatalmas fehér inget) Ez jó lesz. (átöltözik) Így.

(György alsónadrágban igazgatja magán az inget, idegesen feláll, de abban a pillanatban érkezik Anna, akivel összeütköznek. György fájdalmasan az orrához kap.)

ANNA Ahogy az előbb beszélt velem, az felháborító! Jól van, György? Ömlik a vér az orrából!

GYÖRGY Észrevettem.

ANNA Mi legyen most?

(A fehér ing is véres lett.)

GYÖRGY A rossebbe, még ez is! Elvinné mosodába?

KATALIN (beront) Kikérem magamnak, hogy a megbeszéltek ellenére még itt kell fagyoskodnom ebben a koszfészekben! Én elmondom azt a verset, mert nem érdekel, hogy mi itt a rend, nekem pihennem kell, kipihentnek kell lennem minden nap! György, csináljon valamit! József, te bőgtél? Ez a bűdös ember pedig halott. Vagy jó színész. Anna, vigyél haza!

(A két nő távozik. József és György megtörténülnek a csendes sekrestyében, amikor hirtelen kiég a villanykörte.)

JÓZSEF Itt vagy még, György?

GYÖRGY Itt vagyok, József.

(Péter és a Dobos ácsorognak egymás mellett.)

PÉTER Nem tetszett ez a test. Kényelmetlennek éreztem.

DOBOS Mert bűdös volt. A bűdösek teste ilyen.

PÉTER (legyint) Nem tudsz te semmit!

DOBOS Mit legyintgatsz rám? Mert dobos vagyok?

PÉTER Nem azért.

DOBOS Ja!

PÉTER Jó helyre érkeztem? A főkönyv is tévedhet néha, nem?

DOBOS A főkönyv sosem téved. Csak az áfával kell vigyázni. Mert ha elköltöd, akkor bukta van.

PÉTER Te tudod, hogy mi volt ez?

DOBOS Mármint mi?

PÉTER Amit az előbb megtapasztaltam. Ez a József egy szenvedő férfi. Nekem valami nagyon mást tanítottak a magyar férfiakról. Sírt is. Zokogott! De miért?

DOBOS Kíváncsiak és hírhajhászók vagyunk, mindenbe belekezdünk, és semmit sem fejezünk be rendesen. Egy orosz csontkovácstól hallottam ezt a bölcsességet. Ez a hozzáállás gyakori mifelénk.

PÉTER Hírhajhászók... Szép szó. Ahhoz képest, hogy dobos vagy, mindent tudsz.

DOBOS Mindent azért nem tudhatok még én sem, Petyuska.

DECEMBER 26.

A pilisfehérvári polgármesteri hivatal nagyterme.

(Testületi ülés. Anna már a teremben ül, pakolgat. József és Mária érkezik. Mária táskájából rengeteg faágacska potyog a földre. Négykézláb szedegeti össze őket, majd egy pontra mutatva felsóhajt. Árpád egy bőrrönddel érkezik sietve, Anna mögött áll meg.)

ÁRPÁD Ki a fasz találta ki, hogy Karácsonykor bejövünk?

ANNA Ne birizgálj a farkaddal! Nem vagyunk otthon.

ÁRPÁD Nem tehetek róla, adottság. Mágnesesség, tudod!

ANNA A polgármesternek fontos, hogy ma jövünk be, mert holnap utazik Sóstóra. Ma lesz a nagy bejelentés!

ÁRPÁD Én meg ma utazom, tudod jól, nagyon nem fér bele egy karácsonyi testületi ülés az időmbe.

ANNA Már bepakoltam mindent. Két sálat tettem be, mert New Yorkban is havazik. A repjegyet és az útleveledet nem találtam sehol, remélem, nem hagytad el!

(Bejön György, az orosz edző és a polgármester. Közben Árpád egy levelet csúsztat Anna táskájába.)

GYÖRGY (Józsefre néz) Képviselőtársunk beadványaként kiosztottam a képviselőknak egy múlt héten megjelent, és nagy nyilvánosságot kapott cikket, mely keresetlen szavakkal illeti a játszótereink állapotát. Kérem, hogy az illetékes iroda, és a Pifeszofe Kft hasson oda még a szezon előtt, mielőtt megkezdődik a nagyüzem a játszótereken! (a polgármesterre néz) Polgármester úr?

POLGÁRMESTER (feláll) Rövid leszek: nagyon sajnálom, hogy ilyeneknek helyt kell adni a képviselő-testületi ülésen, és ezt még képviselőtársunk reklámozni is igyekszik.

JÓZSEF (felpattan) Kedves polgármester úr, nagyon nem szeretem, ha úgy vagyok megszólítva, hogy igazából nem vagyok megszólítva! Meglepett, hogy a napirend előtti hozzászólásom, amiben azt kértem, hogy nézzük meg a parkok és játszóterek állapotát, és próbáljuk rendbe hozni a tavasz közeledtével, hogy ne legyen baleset, ez ennyire kiverte a biztosítékot polgármester úrnál...

GYÖRGY József, ülj le, kevés az idő, most nem vitázni jöttünk össze! Elvégre Karácsony van.

JÓZSEF Szerintem vitázni járunk itt össze, de legyen!

GYÖRGY Most pedig térjünk rá a valódi napirendi pontra! Városunk jégkorongsportja évek óta kiemelkedő sikereket ér el. Megépült a jégcsarnokunk, s játékosaink...

(Mária sajnálkozva néz Józsefre, miközben ágacskáit rakosgatja.)

JÓZSEF (Máriának) Foglalkozz az ágacskáiddal! (többieknek) Képviselőtársak, ha már itt tartunk, esetleg beszélhetnénk a három éve épülő tornacsarnokról, ami mégsem akar felépülni valami isteni csoda vagy inkább átok okán!

GYÖRGY József, foglalj helyet, majd az ünnepek után, januárban állj elő felvetéssel. Lehetőleg írásban!

POLGÁRMESTER Beszélhetek? Köszönöm. Kedves képviselőtársak! Nagy nap ez a mai, remélem, támogatásokra most is számíthatok, remélem, a többség átérzi a felelősséget, melyet a város, Pilisfehérvár felvirágoztatásáért vállalunk. Hosszú tárgyalások után sikerült elérnünk, hogy a világ élvonalából igazoljunk egy olyan csapatvezetőt, aki segíthet elérni a régóta várt álmunkat, az elsőosztályt. Köszöntsük Pjort... Pojrt... Petyuska, üdvözlünk Pilisfehérváron!

(Taps. Az orosz feláll, s oroszul beszél hosszan, hevesen, érzelmekkel átítatva, amit persze senki sem ért)

OROSZ (befejezi mondandóját) Plusfenervar!

GYÖRGY (csend) Hol van a tolmács?

ANNA Én... nem szólt senki, hogy tolmács is kell.

POLGÁRMESTER Pedig kellett volna! Szpászibá, Pojrt... Pjort... Petyuska!

ÁRPÁD Indulok, mert lekésem a gépet.

JÓZSEF És honnan lesz erre keret? Gondolom, az orosz úr nem olcsó mulatság!

POLGÁRMESTER A tornacsarnok az iskolai időszakban már úgysem készül el, ezért eltoljuk a beruházást, átcsoportosítunk, majd nyáron befektetőket találunk, akik érdemesnek tartják szponzorálásra a város kulturális és sport törekvéseit.

JÓZSEF Apátok faszát!

(József kirohan. Mária utána.)

GYÖRGY Sokba vagy nekünk, orosz úr!

(György hátbavágja az edzőt. Az orosz meghal. Döbrent csend.)

GYÖRGY Mi a rossebb? Ez meghalt. Mi a rossebb van ebben a városban, hogy mindenki meghal Karácsonykor?

(Közben Anna megtalálja Árpád levelét, elolvassa.)

ANNA (sír) Mit csináljunk?

POLGÁRMESTER Nekem most dolgom van. (kirohan)

GYÖRGY Nyugalom, Annácska, kitesszük a verandára, vagy mi a rossebb az a folyosó ott elől, hívom a hullásokat, jönnek egy órán belül. De nekem most fel kell mennem az irodámba, mert néhány telefonhívást meg kell ejtenem. Hisz érti, ugye?

ANNA Akkor én maradjak?

GYÖRGY Maradjon, Annácska! Anna. És... takarja le! Holnap már minden jobb lesz, ugye?

(Anna egy terítővel letakarja a halottat. Sután keresztet vet, miközben - a levél elolvasása óta folyamatosan - hangosan zokog. Mária jön vissza táskájáért, a halottra mutat, mint aki előre megmondta, hogy ez lesz. Anna az asztalra dőlve zokog immár csendesebben, Mária látja ezt, de most nincs kedve a lányt vigasztalgatni. Óvatosan kiosonna, de Anna észreveszi.)

ANNA (zokog) Mária...!

MÁRIA Mi van?

ANNA (mutatja a levelet) Árpád szakított velem.

MÁRIA Valóban?

EGYÜTT (olvasnak) Kedves Anna! Ennek a kapcsolatnak vége. Kiegtünk. Te jobbat érdemelsz. Most elutazom New Yorkba, legalább lesz időd átgondolni a dolgokat. 31-én érkezem, kérlek addig a kulcsot add le a házmesternél! Csókollak, Árpád.

MÁRIA Ez egy paraszt. Örülj neki, hogy kilép az életedből.

ANNA De nem akarom!

MÁRIA Hanem?

ANNA Vele akarok élni.

MÁRIA Szereted?

ANNA (meghökken) Persze, hogy szeretem... Akarom szeretni! Megszoktam, olyan jó vele lenni, tudni, hogy van, csak... Elegem van! Kibelezném legszívesebben, letépném a farkát, kinyomnám a szemeit, behánynék a szemgödrébe, megfojtanám a hangszálával, hogy ne kelljen hallgatnom azt a herélt hangját, megsütném, megpirítanám, szénné égetném a testét, beleszórnam a latrinába... (sír) Úgy szeretem...

MÁRIA Miért akarod bántani? Ne bánts! Fáj neki, ha megégeted, megcsonkítod, megsanyargatod. Várjál, segítek neked. (ágakkal jósol) Nem veszíted el. De változtatnod kell! Legyél erős, uralkodj! Ne engedd, hogy rád taposson! Tavaszra minden rendben lesz. Nicsak, nektek kisbabátok lesz!

ANNA Nem szülök babát ennek a barbárnak! Sohasem kapom már vissza. Elhagyott, és nem látom már sohasem, sohasem, sohasem, sohasem.... Vidd a picsába a hülye ágaidat!

MÁRIA (hosszan nézi a lányt, majd hirtelen megszólal) Mondd azt neki, hogy semmilyen levelet nem kaptál!

ANNA (nem érti) Tessék?

MÁRIA Amikor hazajön Árpád, fogadd mosolyogva, teríts neki, ugorj a nyakába! Tegyél úgy, mint aki semmilyen levelet nem kapott. Ha megkérdezi, bár ezek nem merik megkérdezni, tagadd le! Bizonyítsa be, ha annyira erősködik! Nem fogja, édesem, hidd el nekem! A férfiak lélektelen kisnyuszik. Árpád leül majd melléd, s veled marad.

ANNA De hogyan?

MÁRIA Ilyenek ezek. Az embered meg aztán az a tipikusan konfliktuskerülő mintaegyed. Hidd el, ha ezt csinálod, veled marad! Nem meri majd azt mondani, hogy írt egy levelet, amiben szakításra szólított fel. Inkább hagyja a fenébe az egészset. Mert a férfi az ilyen. Gondolom, anyád már mesélt róluk eleget!

ANNA (mosolyog) Elmesélem, milyen anyám van nekem.

MÁRIA (megijed) Ne meséld el, Anna! Tudom én...

ANNA Anyám sohasem volt anya. Vagy nem tanulta, vagy nem akart azzá lenni. Így, anya és apa nélkül, mert az apámról semmit de semmit nem tudok, szülő nélkül maradtam. Egy agresszív, akaratos, önző barátnővel. Már ötévesen sminkelni tanított, s mikor tíz voltam, féltékenységi jelenetet rendezett, amikor a Halmi, a Vígből, udvarolni kezdett nekem viccesen. Anyám semmit nem vett és vesz komolyan, csak a nőségét. Nézz rá! Alig tűnik idősebbnek nálam. Csak magával foglalkozik. Engem megtúrt, mint egy kedves kisállatot. Gyűlölöm. Ezért tanultam, ezért lettem művelt, kifinomult. Egy gép. Tudom, hogy ezt a munkát is anya intézte el. György teljesen odavan érte! Anyám azt akarta, hogy a közelében maradjak. Hogy legyen valaki, aki csicskázik mellette, s ha kell, lemossa a szart. Amikor Árpáddal találkoztunk, azt is anyámnak köszönhettem. Szerintem ő hamarabb szeretett bele, mint én! Persze remélem, hogy semmi sem volt köztük. Fúj! Még szerencse, hogy tíz centiről azért látszik, hogy ötven is elmúlt. Hogy pontosan mennyi, azt senki sem tudja. Szerintem már ő sem. De Árpád mellett végre más lehettem, mert nem kisgyerekként

kezelt valaki, hanem partnerként. Sohasem volt jó vele. Sohasem tisztelt, például. Nem fogadott el sem engem, sem a vágást az arcomon. Megjelölt az élet, Mária! De nem érdekelt, mert az enyém volt! Ezért akarom, hogy az enyém is maradjon! Amit megtanultam anyámtól, a férfiak mézárósától, azt most felhasználom! Minden női erőmet fellángoltatom, láncsal tartom magam mellett, megkorbácsolom, hogy kushadt kutya legyen mellettem, éheztetem, szomjaztatom, megkínzom, bebörtönzöm, de megtartom magam mellett, magamnak, csak az enyémnek, mert ő az enyém... nagyon visket a puncim, mit jelenthet?

MÁRIA Az ideg miatt van. De nyugodj meg, Árpád a tiéd marad. Legyél bátor! És pofátlan.

(Péter és a Dobos ácsorognak egymás mellett.)

PÉTER Nem magyar volt. Azt sem értettem, miket mondtam. Valami probléma lehet! Meg kell nézнем a főkönyvben.

DOBOS Orosz. Végül is régóta tart már a két nép barátsága. Sőt, mostanában kimondottan szerelmesnek mondanám! De az is lehet, hogy csak a hó miatt van az egész. Bár az is tény, hogy származásilag nagy az egyetértés magyar-orosz fronton egy ideje. Különben meg ennél haragosabb népeket nehéz lenne találni a földön!

PÉTER Nem győztek meg a mai magyarok. Ez az Anna nem sajnálható, s nem is lesajnálható. Amiért jöttem, arra még nem kaptam megnyugtató választ. Nem mehetek haza sikertelenül!

DOBOS Hány éves vagy?

PÉTER Kétszázhárom.

DOBOS Ahhoz képest jól tartod magad! Próbálkozz még, meglátod, minden jóra fordul, Peti! De ha nem, akkor irány New York!

PÉTER (legyint)

DOBOS De oda én is megyek veled. New Yorkba.

DECEMBER 27.

A budapesti New York Szálloda 404-es szobája.

GYÖRGY (telefonál) Úgy van, Budapest a legszebb város, még innen, a New York szálloda legfelső emeletéről kitekintve is! A pezsgőt, kérem, ne fagyasszák jéggé, tizenkettő fokon hűtsék! Köszönöm.

(Kopognak.)

MÁRIA (beront) György, nagyon vigyázz! Azt mondták az ágak, hogy veszélybe kerülsz! Az ágak sosem hazudnak! Menekülnöd kell! Egy bűnt látok. Ott lesz a halott.

GYÖRGY Miféle halott?

MÁRIA Nem tudom.

GYÖRGY Mit jössz megint a halottakkal, nem volt még elég? Mária, kérlek, nincs időm erre a bohóckodásra. Várom valakit...

MÁRIA Katalint, tudom. Már egy évtizede viszonyotok van.

GYÖRGY Munkaviszonynak mondanám, de úgysem értenéd ezt. Kérlek, távozz!

MÁRIA Nem távozom! Segíteni szeretnék, de nem hagyod. Senki sem hagyja! Akkor minek ez a képességem? Mire használjam, ha mindenki csak elzavar? Annyira begyöpösödöttek vagytok. Tipikus magyarok! Mindenki csak bohóckodásnak hívja. Akkor miért tudok rólatok mindent? Miért?

GYÖRGY Mária, ezt hagyjuk!

MÁRIA Jól van, hagyjuk, persze, csak hagyjuk! Hülyék vagytok ti! Ne löködj, megyek! Csak segíteni akartam. Tudd meg, holnapután én is bűnt követek el! De azért nem jár villamosszék.

GYÖRGY (telefonál) Megérkezett? Jöjjön fel! 404-es szoba.

(Érkezik a színész.)

GYÖRGY Jöjjön be! Hozta a számlát?

SZÍNÉSZ Katás vagyok, áfa nélküli.

GYÖRGY Az engem nem érint. Itt a pénz, nyolcvanezer, írhat előadó-művészeti tevékenységet, de decemberi legyen a teljesítés.

SZÍNÉSZ De hát december van, nem?

GYÖRGY Az van. Maguk előszeretettel szoktak szórakozni a dátumokkal, de én nem vagyok partner semmi mutyiban!

(Kitölti a számlát.)

GYÖRGY Nem írta rá, hogy kisadózó.

SZÍNÉSZ Kellett volna?

GYÖRGY Sosem szokta? Meg fogják büntetni.

SZÍNÉSZ Nem mondta a könyvelőm.

GYÖRGY Nagy hiba. Írja rá!

SZÍNÉSZ Köszönöm a lehetőséget! Nekem igen nagy megtiszteltetés, hogy az Ady Endre színházhoz szerződhettem, mert a pályámnak egyik igen magas színvonalú...

GYÖRGY Helyes! Jöjjön velem, a forgatókönyvet már elmondtam, lassan kezdünk.

SZÍNÉSZ De szöveggönyv nincs, ugye?

GYÖRGY Nincs szöveggönyv. Nem írtam le elég érthetően, hogy mit kell?

SZÍNÉSZ Improvizálni.

GYÖRGY Pontosan.

SZÍNÉSZ A művész nő mikor érkezik? Már próbáljuk a Wolfgang Denrman darabot, de még nem volt szerencsém találkozni, mert az olvasópróbára mi nem mehettünk...

GYÖRGY Igen... Tehát... fáradjon a szobába, majd jelzek. Legyen életszerű! Többet nem kérek. Majd én irányítok, csak figyeljen rám!

(Színész a szobába megy, György véletlenül rázárja az ajtót, ám nincs idő korrigálni, mert Katalin ront be zajosan, lendületesen.)

KATALIN Nagyon hideg ez a tél, György! Egyfolytában fázom. A lányom a hallban vár, siessünk!

GYÖRGY Bizony, bizony, régen volt ilyen hideg telünk. De legalább havazik!

KATALIN Legalább. Van egy tolla?

GYÖRGY Természetesen. Anna hogy-hogy itt van?

KATALIN Zaklatott. Ilyenkor mindig a seggembe bújik.

(Kiölti a számlát, Györgynek adja, a tollat elteszi.)

GYÖRGY Művész nő, a tollat, ha kérhetném!

KATALIN Hoppácska! Eltettem volna?

GYÖRGY Biztosan véletlenül!

KATALIN Kezdjük, György?

GYÖRGY Mehet, Katalin!

(György a cédélejátszóhoz lép, elindít egy andalító zenét, majd kedvesen Katalinhoz lép, s egy kézcsókkal táncba viszi. Összebújva táncolnak: György mély átéléssel, Katalin tettetett odaadással.)

KATALIN (búgva) Adtál a virágoknak?

GYÖRGY Persze, édesem. Nem vagy éhes? Pulykát rendeltem, mert azt szereted. Behűtöttem egy pezsgőt is. Nagy nap ez a mai.

KATALIN Miért, mi van ma?

GYÖRGY Egy meglepetés!

KATALIN Valóban? Nem szeretem a meglepetéseket. Szerepen kívül megkérdezem, ugye nem akar valami mást is?

GYÖRGY Dehogy, művész nő! Semmi testiség, hisz így csináljuk már ezeréve.

KATALIN Akkor jó. Folytassuk is így!

GYÖRGY Drágám, nagy hírem van.

KATALIN Éspedig?

GYÖRGY Hazajött!

KATALIN Ki?

GYÖRGY Hát a fiúnk!

KATALIN Milyen fiúnk?

GYÖRGY Peti.

KATALIN Peti?

GYÖRGY Peti!

KATALIN Nekünk van egy fiúnk, a Peti?

GYÖRGY Igen, a Peti.

KATALIN Erről nem kellett volna valami eseti megállapodást írunk?

GYÖRGY Most megint szerepen kívül vagyunk?

KATALIN Még jó! Az ilyen meglepetésekkel nem jöhet elő csak úgy! Mi az, hogy gyerek?

GYÖRGY Arra gondoltam, hogy olyan régóta csináljuk...

KATALIN Játsszuk! Nem kell szépíteni, ez csak játék.

GYÖRGY Szóval... olyan régóta, hogy lehetne színesíteni!

KATALIN És milyen gyerek? Ki játssza és honnan van?

GYÖRGY Ő is színész. Mindent tud.

KATALIN Milyen színész?

GYÖRGY Budakesziről szerződött hozzánk. Együtt játszanak a Wolfgang Denrman darabban.

KATALIN (telefonál) Még félóra. Várj türelemmel! (Györgynek) Budakeszin nincs is színház!

GYÖRGY Már hogylene lenne, Katalin! De kérem, nem folytathatnánk?

KATALIN Nem is tudom. Nem kellett volna erről valami papírt írni? Különben meg az árban ez benne van?

GYÖRGY Nézze, művésznő, szerintem az összeg, amit önnek átnyújtok minden alkalommal, jóval meghaladja egy egyszeri alakítás díját. Szerintem nem kellene a pénzen lovagolni. Különben is, karácsony van!

KATALIN Hát nem tudom... de legyen, próbáljuk meg!

GYÖRGY Peti!

(Ajtó zárva. Rövid csend után György kinyitja, belép Peti.)

KATALIN Hány éves ez az ember?

GYÖRGY Peti pont ma huszonhat éves.

KATALIN Ez huszonhat? (rosszul van) Felháborító!

GYÖRGY Ülünk le! Meséld, Peti, mi van veled?

SZÍNÉSZ New Yorkban tanulok, de közben dolgozok is, egy kifőzdében vagyok kiszállító, egy kedves hatvanharmadik emeleti garzonlakást bérelünk Aminával, ő kubai, táncos, nagyon szép lány...

KATALIN (egyre rosszabbul van) Elhányom magam! (kirohan)

GYÖRGY (csend) Mit csinál maga? Nem ezért fizettem nyolcvanezret, hogy úgy üljön itt, mint egy balfék! A rossebbe, hogy nem talál az ember egy normális színészt!

SZÍNÉSZ Ennyi pénzért csak mi vagyunk.

GYÖRGY Hát gratulálok, a rossebbe! Most mi lesz? Tudod te, mekkora művész ez a nő?

SZÍNÉSZ Teee...?

KATALIN (telefonál, csak a hangját hallják) Akkor menjél haza, vagy a pokolba, vagy mit tudom én! Nekem is van elég gondom, mit tudsz te az életről?

- SZÍNÉSZ (barátkozik) Akkor pertu inntentől?
- GYÖRGY Nem ismerik el, de én tudom. A szakma az szakma. A közönség pedig közönség. Ha nekem elrontod ezt az egészet, én megöllek! (fürdőajtóhoz megy) Jól vagy, édes? (színésznek) Most meg mit nézel? Ne nekem játszd a főhőst, hanem Katalinnak!
- SZÍNÉSZ Engem Latinovitshoz hasonlítottak az egyetemen! Én a jövő tehetsége vagyok. Csak egy évtizedet kell várnom, s beleérek abba státuszba, ahol az engem megillető hely vár rám. Én igenis színész vagyok. A színész!
- GYÖRGY Na idefigyelj, te szarjankó, a rossebbe! Te sohasem leszel Latinovits. Én... én inkább vagyok olyan, mint a Zoli. Én Aszódon kétszer nyertem Petőfi szavalóversenyt József Attilával.
- SZÍNÉSZ (vers) Nincsen egyéb menedékünk; a kés hegyét bár anyádnak szegezd, te bátor...¹
- GYÖRGY Te most a Nagyon fájjal jössz nekem? Nekem jössz az Attilával, nekem, akinél jobban senki sem ismeri...? És lásd, akadt nő, ki érti e szavakat. De mégis ellökött magától. Nincsen helyem...
- SZÍNÉSZ Így, élők közt. Zúg a fejem, gondom s fájdalomam kicifrázva...
- GYÖRGY Mint a gyerek kezében a csörgő csereg, ha magára hagyottan rázza...
- SZÍNÉSZ Mit kellene tenni érte és ellene? Nem szégyenlem, ha kitalálom...
- GYÖRGY Hisz kitalálta a világ...
- SZÍNÉSZ Így is olyat, akit kábít a nap, rettent...
- GYÖRGY Az álom...
- EGYÜTT A kultúra úgy hull le rólam, mint ruha másról a boldog szerelemben - de az hol áll, hogy nézze, mint dobál halál s még egyedül kelljen szenvednem...?
- KATALIN (az ajtóban áll) Maguk megvannak húzatva. György, én megyek. (előveszi pénztárcáját) A pénz felét visszaadom, mert az nem jár.
- ANNA (jön) Nagyon kivagyok, anya!
- KATALIN Megmondtam, hogy dolgozom!
- ANNA Jó napot, György!
- GYÖRGY Szervusz, Anna!
- ANNA Mit dolgozol itt, anya?
- KATALIN (zavartan) Mi Györggyel... (a színészre mutat) Ez itt az apád.

¹ József Attila: Nagyon fáj

ANNA Apukám!

(Anna sírva ugrik a színész nyakába, aki finoman lefejt magáról a lányt.)

SZÍNÉSZ Én nem vagyok az apja, kisasszony.

ANNA Nem?

KATALIN Persze, hogy nem az apád! De elhitted volna, ugye? Mondtam én, hogy ez az ürge nem lehet a fiam! A férjem esetleg, de leginkább az apám.

ANNA Akkor ki?

KATALIN Csak egy színész! Van ez a játékunk Györggyel... de nem tartozik rád. Eredj, várj meg odalent, mindjárt jövök én is.

GYÖRGY Még húszezer hiányzik.

SZÍNÉSZ Hogy-hogy én csak nyolcvanat kaptam?

KATALIN György, maga ennek fizetett ezért?

SZÍNÉSZ Mi az, hogy ennek?

KATALIN Velem te így nem beszélhetsz, szarzsák! Tedd össze a két kezed, hogy egy levegőt szívhattál velem, te pöcsike! Negyven év alatt még nem fordult elő olyan, hogy valaki így merjen beszélni jelenlétemben! Főleg nem a tizenkilenc éves kislányom előtt.

GYÖRGY Peti, ne szemtelenkedj anyáddal!

KATALIN György, én már nem vagyok szerepben. És azt hiszem, izé... hogy is hívnak, fiú?

SZÍNÉSZ Péter.

KATALIN Értem. Szóval úgy hiszem, Péter is befejezte ezt a színjátékot.

SZÍNÉSZ Elnézést, művésznő, de hogy beszéltem? Már negyvenévesnek tetszik lenni?

KATALIN Miért, szerinted hány éves vagyok?

SZÍNÉSZ Nem is tudom... én először nagyon meglepődtem, hogy magához hív gyerekek az úr, mert én azt hittem, hogy egy-két évvel fiatalabb nálam a művésznő.

KATALIN Valóban? Hány éves is vagy?

SZÍNÉSZ (zaklatott csend) Harminchárom vagyok. Mint Krisztusunk.

GYÖRGY (sír)

KATALIN Érdekes, többnek gondoltalak volna...

(S ahogy kellett, Péter, a színész, kezet csókolt a bemutatkozáshoz, amit Katalin elismerő pillantással díjazott. György most omlott össze végleg. Ereje elhagyta, szinte belezuhant a fotelba; Katalint éppen elrabolja tőle ez a színész! György egész életét arra tette fel, hogy Katalin csak az övé legyen. Ez a szerelmi játék eltette, az egyáltalán nem érdekelte, hogy minőségében ez a párkapcsolat merőben különböző volt a megszokottól. Györgyöt elhagyta ereje. De abban a pillanatban, ahogy teste leért a hideg bőrkanapéra, már tudta, hogy nem hagyhatja magát! Összeszedte minden erejét, felugrott, s egy akkora pofont lekevert a színésznek, amitől az lekoccolta előbb az ajtót, aztán az asztalt, majd a kanapé lábát, csak aztán terült el a New York Szálloda 404-es szobájának padlóján. György nem értette a helyzetet. Katalin bezzeg!)

KATALIN György, maga megölte egyetlen ütéssel ezt a fiatalembert. Úgy tűnik, idén karácsonykor potyognak a pilisfehérvári férfiak! Hívja a portát! Végül is csak baleset történt, nem?

GYÖRGY Meghalt?

KATALIN Ez meghalt, György. Kérem, diszkréten kezelje jelenlétemet. Jelen nem létezem, ha kérhetem! Most megyek.

GYÖRGY Mi a rossebb! Ha megöltem, leültetnek. Mi az esélye? Nem tudom... balesetnek mondom inkább. Az volt, nem? Az volt. Elhiszik a balesetet? Nem hiszik el. Megvádolnak gyilkossággal? Meg. Egy jó ügyvéd kihúz a szarból? Ki. A rossebbe! Annyi szaros segget tisztára mostam már az életben, de az enyém még nem volt az! (megnézi a halottat) Hm. Nincs is rajta vér. Ezt mégsem vertem agyon. Csak a szokásos. Gondolom, infarktus! Az megoldható. Még Pesten is. (tárcsáz) A rossebbe, de elegem van ezekből a színészekből! (telefonál) Jó estét, a 404-esből hívom. Küldene egy orvost? Rosszullét történt.

(Péter és a Dobos ácsorognak egymás mellett.)

DOBOS (egy könyvet olvas)

PÉTER Az mi?

DOBOS Könyv.

PÉTER Látom! De milyen?

DOBOS Regény. Kortárs.

PÉTER Érdekes! Úgy tudtam, csak a nők olvasnak nálatok.

DOBOS (megvetően legyint) Nálunk?

PÉTER Ez tetszett, ezt szerettem. Színésznek lenni nagyszerű hivatás! Most vajon mit tanultam az emberről? A játékosságot, vagy a szerelmet? Mondd már el!

DOBOS Milyen meghalni?

PÉTER Nem tudom. Akkorra már nem vagyok a testben.

DOBOS Aha. Nem irigyellek.

PÉTER A halál fontos a Földön?

DOBOS Nem mindenhol. De pilisfehérváron nehezen kezelik.
PÉTER Mert színész?
DOBOS Mert halott.
PÉTER Nem értem.
DOBOS Nem is csodálom. Agyadra ment a művészkedés!
PÉTER Lehetséges.
DOBOS Amúgy ez a György ott cseszte el, hogy nem volt képes elfogadni, hogy van nála alkalmasabb. Vagy ha fel is fogta, rohadt mód nem akarta átengedni, ami az övé. Bizonyos kor fölött így viselkedik minden férfi. Ezt hallottam egy jazzbőgőstől.
PÉTER Van erre egy szó? Amit elmondtál...

DECEMBER 28.

Egy kastélyszálló szobája, nem messze Pilisfehérvártól, a hegyekben.

ÁRPÁD (telefonál) Ki fognak nyírni, érted? Azt a rohadt hitelt fel kell vennem! Ezerfelé tartozom, Iván már fenyeget, meg ez a kérő is. Ki a tököm gondolta, hogy a Bt. az kettőnek számít? Igen, bazzeg, azt mondta az Apehes nő, hogy őket nem érdekli, de a Bt.-ben van beltag, kültag, az kettő. Nem foglalkoznak azzal, hogy hány százalékom van! (zaj) Ki az? Ki a fasz van ott?

(Mária kopog az ablakon.)

MÁRIA Vigyázz, Árpád!

ÁRPÁD Menj innen, Mária! Menj már! (telefonál) Itt vagyok. Egy fehérvári bolond ismerős. Mit tudom én, hogy került ide! Na, és a bankos nőci benyögte, hogy hoppá, a katás nettóm az ugyan hatvan százalék, de a bank csak annak a harmadát veszi alapul. Érted? Keresek papíron évi hatmillát, a kibaszott NAV meg az OTP ebből havi negyvenet hoz össze. Rohadt egy ország ez. Ja, és az van, hogy valaki követ. Tudom! Érzem. Igen, mert megérzi az ember, ha követik! Nem láttam. Senkit sem láttam, csak tudom. És rohadtul parázok. Egy kibaszott kastélyszállóban vagyok. Alig van vendég. Ja, a csajjal. Valami ausztrál színésznőcske. Mary Lou. Milyen Anna? Dehogyan tudja! Azt mondtam, hogy New Yorkba kell repülnöm. Persze, hogy elhitte! Meg ne próbálj szólni neki! Az egy fasz. Főleg, mióta polgármester lett. Csak az ulti, a hoki, meg a román kurvák. Ja, meg Trianon. Várjál, nem hallom a csajt. Mary Lou. Valami ausztrál luvnya. Fürdik... (nincs térerő) halló... mi a fasz! (portát hívja) Küldjön valakit, van egy kis gondom! Az is jó lesz. (tévét be) Légtánc. Fasza.

(Kopognak. Árpád ajtót nyit, majd egy szobapincérral jön vissza.)

ÁRPÁD Nincs térerő.

SZOBAPINCÉR Előfordul ilyentájt. A hó az oka. Csak esik, mindent betakar. Egyedül van?

ÁRPÁD Semmi közöd hozzá, kivel vagyok. Csináljatok valamit a térerővel!

SZOBAPINCÉR A vonalas telefon sem működik?

ÁRPÁD Működik, de mobilozni szoktam, és most is mobilozni fogok, ha ebben a koszfészekben lesz végre térerő.

SZOBAPINCÉR Mostanában nem lesz. Majd reggel, ha feljön a nap.

ÁRPÁD Mi köze van a napnak a térerőhöz?

SZOBAPINCÉR Senki sem tudja. De így működik mifelénk a rendszer. Esetleg hozhatok valamit? Egy italt? (ének hallik a fürdőből) Vagy két italt?

ÁRPÁD Nem kell semmi. Húzz el, és csinálj valamit a térerővel! (pincér el, Árpád tévét néz) Jégtánc, bazzeg! Kinn a segge. Oh yeah! (portát hívja) Küldjön fel egy üveg viszkit! Mindegy. Kagyló van? Miért zárt be? Akkor mit lehet enni? Jó lesz.

SZOBAPINCÉR (kopogás után, azonnal belép a szobába) Az itala, uram.

ÁRPÁD Ez mi?

SZOBAPINCÉR Viszki. Bourbon. Egyenesen New Yorkból.

ÁRPÁD Mi van?

SZOBAPINCÉR Ezt rendelte, nem?

ÁRPÁD Hogy a faszomba értél ide ilyen gyorsan?

SZOBAPINCÉR Mi gyorsak vagyunk, kérem.

ÁRPÁD Ki szólt, hogy hozzá viszkit?

SZOBAPINCÉR A porta.

ÁRPÁD Most beszéltem velük. Hogy lehet, hogy ilyen gyorsan ideértél?

SZOBAPINCÉR Mint már említettem, mi gyorsak vagyunk, kérem. A hölgynek is egy italt esetleg? Vannak remek likőrjeink. Bár az ausztrálok csak a sört isszák. Furcsa egy nép, nemde?

ÁRPÁD Milyen ausztrálok? Honnan tudod? (fürdőbe) Did you meet someone when you came?

MARY LOU (hangja) What?

ÁRPÁD Did you meet someone when you come?

MARY LOU (hangja) No.

ÁRPÁD Találkoztunk mi már, öreg?

SZOBAPINCÉR Nem hinném. Jó az arcmemóriám.

ÁRPÁD Aha. Szereted a jégtáncot? Ül le, mit állsz ott?

(A szobapincér leül, de a tálcat az itallal ugyanúgy tartja kezében.)

ÁRPÁD Ezt odaragasztottad?

SZOBAPINCÉR Ezt tanultuk, kérem. Összpontosítás és lazaság. Ez a két kulcsszó.

ÁRPÁD Fasza. Itt laksz a közelben?

SZOBAPINCÉR Húsz kilométerre innen. (nyomatékosan) Pilisfehérváron

ÁRPÁD (felkapja a fejét) Hol? Fehérváron?

SZOBAPINCÉR Ott élek, kérem, a Wass Albert utca végén.

ÁRPÁD Egyedül élsz, mi?

SZOBAPINCÉR Édesanyámmal élünk együtt. Öreg már, jobb neki, ha nincs egyedül.

ÁRPÁD Az enyém is öreg, de jobb neki, ha egyedül van. Anyám a könyvelőm. Elég béna. Most is volt egy bankos ügyem, el is baszta. Van egy katás bétém, úgy volt, hogy minden bevétel az enyém, erre kiderült, hogy az egyszázalékos anyám ugyanannyit ér, mint én. El is buktam a hitelt. Pedig rohadtul kéne a lé! Hogy hívnak?

SZOBAPINCÉR Péter vagyok.

(Szobapincér óvatosan, nehogy Árpád észrevegye, mérget önt a viszkibe.)

SZOBAPINCÉR Nem ajánlanám a hitelfelvételt. Rizikós. Érdemesebb befektetni!

ÁRPÁD Aha. Az fasza.

SZOBAPINCÉR A hitelek mögött mindig egy nő van. Már ha meg nem sértem, hogy a magánéletében vájkálok! Egy nő, aki egy elromlott kapcsolatot eredményezett. Felteszem, önnel sincs ez másképp.

ÁRPÁD Mindig van egy elcseszett nő az életünkben. Mindig. Na, jó, azok az önkormányzati megrendelések Anna nélkül nem jöttek volna össze, de miért mondtam volna nemet? Megkapja egy másik csókos, ha én nemet mondok. De betelt a pohár. Nem bírom már elviselni. És az a vágás az arcán! El tudod képzelni, hogy ne lehessen leműteni egy ilyet? Képtelen vagyok hozzáérni. A közelébe sem megyek már egy ideje. Tegnap végre szakítottunk. Vége. Most költözik ki a kéréből, valahogy megszerzem a pénzt, kifizetem az anyját, aztán... jöhet az új élet!

SZOBAPINCÉR (csörög a mobilja) Halló? Igen, itt vagyok már a szobában. Nem, egy külföldi lánnyal. Zuhanyozik. Nem, a lány. Ez miért jobb? Még nem, de itt van a kezemben. Viszkibe. Sokat. Nagyon sokat. Inkább ne? Tényleg? Van bé is? Rendben. Nem, arra vigyázok! Szerintem meztelen, mert még a zuhany alatt áll. Rendben. Kinyitom az ajtót.

ÁRPÁD Mi a fasz? Te mit telefonálgatsz?

SZOBAPINCÉR Végeztünk. A munka elvégezve.

ÁRPÁD Milyen munka? Milyen bé?

SZOBAPINCÉR (mosolyogva néz)

KATALIN (jön) Szervusz, Árpika. Oh, látom, a bérgyilkoska már mindenről felvilágosított. Ülünk le, aztán egyezkedjünk! (Árpád inni akar) Ezt

most inkább ne! Változott a terv, erre most már nincs szükségünk, tegyük le ezt a poharat! (ének a fürdőből) Felteszem, ez a női hang nem Annáé. Persze, hogy nem az övé, hiszen félórája beszéltem vele. Ráadásul az angolja felháborítóan gyenge, ómáigudnesz, pedig nem sajnáltam a pénzt a taníttatására, de ez most lényegtelen. Árpádka, te házasságot törsz, vagy valami olyasmi, ugye?

ÁRPÁD Mi... nem vagyunk...

KATALIN Tudom, hogy nem vagytok, de nem is érdekel. Te félrekefélsz, amit anyaként nagyon nem helyeslek. Ezért is döntöttem a kinyírásodról, mert jobb ötletem nem volt éppen kiiktatásodra. Ám nagyvilági polgárként persze elfogadom a tényt, hogy bizony a kapcsolatok megromlanak. De most már nem is a lányomról van szó. Annának van egy saját élete, amiben vagy részt veszek, vagy nem. Te sem érdekel az annyira, még ha úgy is tűnik jelen helyzetben. Nekem a szituáció a fontos. Így jött képbe, csak úgy, improvizatíván a bé-terv. Pénzre van szükségem, és kapóra jött ez a rém káros angol akcentussal daloló pacsirtád. Megzsarolva vagy, fiacskám. Most nem részletezem, milyen következményekkel jár, ha esetleg nemet mondasz ajánlatomra, mert nincs sok időm. Nyolcszázezerre lenne szükségem, s Anna semmit sem tud meg erről a dologról. Hm?

(A tévét nézik.)

ÁRPÁD Jégtánc.

KATALIN Árpika, köszönöm, hogy hülyének nézel! Látom, hogy jégtánc.

ÁRPÁD Nekem most nincs pénzem.

KATALIN Árpika, ne játszadozz velem! Neked van pénzed, nekem nincs. Neked nem kell, nekem kell. Ezt a bérgyilkoskát is ki kell fizetnem, ezt a bundát is úgy kellett elhoznom, hogy... kellemetlen ez nekem. Én csak jót akarok mindenkinek.

ÁRPÁD Tényleg nincs pénzem. Minden elfogyott.

KATALIN Árpád, nekem most értesítenem kell Annát és a polgármestert. Tudod jól, hogy mindketten az erkölcs védelmezői. Egyik így, a másik úgy, de fellépnek ellened. Én nem kívánom neked a következményeket, de azok jönnek kívánás nélkül is. Nos? Most is azt mondd, hogy nincs egy vasad sem?

ÁRPÁD Katalin, engem megloptak.

KATALIN Meg?

ÁRPÁD Meg.

KATALIN Kik?

ÁRPÁD Az ellenzék.

KATALIN Milyen ellenzék?

ÁRPÁD Politikai.

KATALIN Azok lopnak?

ÁRPÁD Tőlem igen.

KATALIN Adsz háromszázat, s ötöt majd akkor, ha visszaloptad, ami a tiéd.

ÁRPÁD Három sincs.

KATALIN Az apád kankallós faszát nincs! Adjál már háromszázat, vagy legalább kettőötvenet, és hadd menjek a dolgomra! Felháborító, ahogy leendő anyósoddal viselkedsz. Ezt érdemlem? Ezt?

ÁRPÁD Annával szakítottunk. Tegnap.

(Katalin a zokogásnak ezer fajtáját ismerte, így pontosan tudta, ebben a helyzetben melyikkel kell előjönnie. Halkan kezdte, csak a levegőjét használta, majd mélyről elindított egy halk, ám egyre erősödő morgást, ekkorra már sikerült kipréselnie az első könnyeket is. Ezután az összeomlás következett, a test elgyengülése, hiszen jelezni ennél egyszerűbben nem lehet, hogy a nő gyenge. S a harcmódor elengedhetetlen része volt a folyamatosan árpádra tapadó kétségbeesett szempár. Árpád tűrt. Sokáig tűrt. Katalin ekkor elindította a váladékot, ami orrából indulva szép lassan az állán csordogált. Árpád kezdett gyengülni. Katalin bevetette a kegyelemdőfésként használatos akusztikai fegyvert; sipítani kezdett, de úgy, hogy a falon szolid sikollyal megrepedt a budai vár az ezernyolcszáz éves ábrázoló fénymásolat fedőlapja is. A szobapincér elismerően csettintett. Feleslegesé vált minden ellenállás! Árpád keze elindult a zsebébe, ujjai finom, gyakorlott könnyedséggel lefejtették azt a megtakarításnak szánt húszezrest, majd egy erős markolás a maradék tizenhárom darab papírpénzre, s már landol is Katalin ölében kétszázhatvanezer forint.)

KATALIN Kétszázhatvanezer. Jól van Árpád. Örülök, hogy kisegítettél. Járhattál volna rosszabbul is. Azzal a húszezressel, amit dugdosol a zsebedben, kihúzod egy-két napig, nem fogsz éhen halni. Annának nem szólok erről az esetről, szegényke mindig el van foglalva az örökös keservével. Tényleg szakítottatok? Nem mondta a lány.

ÁRPÁD Tényleg.

KATALIN Megyek. Bérgyilkoska, majd az udvaron egyezkedjünk. A teljes árat nem fizetem meg, mert hiszen a munka sem volt teljes. De jól jársz, nyugi! És számlát sem kérek.

(A szobapincér megkönnyebbült boldogsággal felsóhajt, majd egy lendülettel megissza a mérget. Szívéhez kap, s meghal.)

KATALIN Ezt most miért kellett? Árpika, a tetemet rendezd el! Nekem ehhez inkább nincs közöm. Valami lehet a levegőben, úgy hullanak. (elrohan.)

(Árpád megtörten ül a halott mellett. Elhallgat a zuhany vízcsobogás. Árpád ijedten kinéz, majd összeszedi cuccait, és sunyin lelép a szállóból.)

ÁRPÁD (suttogva) Akinek nincs semmije, az annyit is ér. Fasza...

MARY LOU (hangja) Is my hairy gorilla ready for me with his big fat cock?

(Péter és a Dobos ácsorognak egymás mellett.)

PÉTER A pénz volt a tananyag, ugye?

DOBOS Ja. Molière apó is megírta. Egyszer doboltam egy musicalben, onnan tudom.

PÉTER Szomorúan emberi.

DOBOS Tényleg méreg volt?

PÉTER Ühüm.

DOBOS Azt hittem, csak direkt olyanba mész, amelyik tutira kimúl.

PÉTER Mindig olyanba.

DOBOS Ez is?

PÉTER Ez volt neki megírva.

DOBOS Méreg. Fasza. (elvigyorodik) Mi van, már ühümözől is? Kezded otthon érezni magad.

PÉTER Ez nem az otthonom. Megyek, mert kertész leszek.

DOBOS Olyan magyar nincs. Kertész.

PÉTER Pedig az jön most.

DOBOS Hát, te tudod!

DECEMBER 29.

Mária és József pilisfehérvári házának nappalija.

MÁRIA (ideges) Kadíbül²... Kaddibül... Kaadibül... Így kell mondani. Így fogom mondani! Úristen, magamban beszélek! (leül) A kertben vár a migráns legény. Beengedjem? Megfagy szegény! Szétteszem ma lábacskaím... Mit gondoltok, ágacskaím? (ágakkal jósol) Nem látok semmit! Ez hogy lehet? (szétszórja, majd összeszedi az ágakat) Ne haragudjatok!

(Mária kedvesen magához öleli az ágacskákat. Hirtelen észrevesz egy pontot a földön, szájához kapva halkán felsikolt, az ágacskák újra a földön landolnak. Mária négykézláb szedegeti össze őket.)

MÁRIA (kulcscsörgés) Szenthabakuk!

(Mária egy takaró alá bújik. Érkezik József. Lepakol, majd előszedi a porszívót, letolja nadrágját, s leül a foteljába.)

JÓZSEF (porszívónak) Gyere, édesem!

MÁRIA (takaróval a fején) Ne csináld, kérlek!

JÓZSEF Te itthon vagy?

MÁRIA Itthon.

JÓZSEF Nem tudtam.

MÁRIA Nem kérdezted.

JÓZSEF Azt hittem, nem vagy itthon.

MÁRIA Mindig itthon vagyok.

JÓZSEF Csak ritkán mész el, igaz... (sóhajt) Ne nézz így rám! (kétségbeesett magabiztossággal) Igen, a porszívóval szoktam csinálni! Mert szükségem van rá.

MÁRIA Tudom.

JÓZSEF Honnan?

MÁRIA Sosem tisztítod ki. A csövet.

JÓZSEF Tényleg nem. Undorítónak tartod?

² Fasz arabul.

MÁRIA Nem tartom undorítósnak. De téged... Hagyjuk!

JÓZSEF Veszekedni akarsz?

MÁRIA Mi már veszekedni sem szoktunk.

JÓZSEF (kinéz) Valaki áll az ablakban.

MÁRIA A kertész az.

JÓZSEF Miféle kertész?

MÁRIA Metszi a fákat.

JÓZSEF Milyen fákat?

MÁRIA A gyümölcsöket.

JÓZSEF Karácsonykor?

MÁRIA Már elmúlt karácsony. Mindjárt Szilveszter.

JÓZSEF De hát fagy van odakinn!

MÁRIA Van rajta sál meg sapka.

JÓZSEF Ki ez a férfi?

MÁRIA A kertész.

JÓZSEF (ordít) Ki ez a férfi?

(József kirohan, majd behozza a kertészt.)

KERTÉSZ Janapod.

JÓZSEF Ki ez a férfi?

MÁRIA Kertész.

KERTÉSZ (magára mutat) Petreszbel.

JÓZSEF Ez nem kertész!

MÁRIA De az. A papnál lakik. Erdélyi.

JÓZSEF Ez úgy erdélyi, mint a zokniárús románjaid. Miért kell mindet beengedned a házukba?

MÁRIA Nem szoktam.

KERTÉSZ (int) Metyek.

JÓZSEF Itt maradsz!

MÁRIA Engedd már el! Mit akarsz tőle? Velem van bajod, nem ezzel a szerencsétlennel. Engedd el, s beszéljük meg végre, miért is tartunk ott, ahol!

(József megpofozná Máriát, de a nő megmarkolja a kezét.)

MÁRIA Engem te nem üthetsz meg!

JÓZSEF Miért nem üthetlek meg?

MÁRIA (csend) Mert férfi vagy.

JÓZSEF Azért, mert férfi vagyok?

MÁRIA (ellágyul) Azért.

JÓZSEF Ezzel akartál szeretkezni? Ezzel? Velem kilencvenhét hónapja nem csináltad.

MÁRIA Számolod?

JÓZSEF Képzeld el, számolom!

MÁRIA (nevet) József, én ma reggel még úgy gondoltam, hogy már nem szeretlek. Nem vonzódok hozzád. Tudod, így van ez egy kihűlőben lévő házasságnál. Hogy miért? Azért, mert félkész vagy. Megálltál a fejlődésben. A fejlődésedben. Vártam, hogy majd változol, hogy tovább építkezel, arra gondoltam harminc éve, húsz éve, tíz éve, hogy csak megpihentél, aztán majd indulsz tovább. De nem, mert te végérvényesen megálltál. Meguntalak. Nem tartottalak férfinak, s ennél rosszabb nem eshet meg egy nővel. Ám most, az előbb, amikor kimondtam a szót, újból az lettél. A szemem előtt változtál vissza férfivá. Ettől megnyugodtam.

JÓZSEF (csend) Ettől én is.

(Nagyon nevetnek. Közben a kertész összeesik, s meghal.)

JÓZSEF (egy lapot talál) Ez mi?

MÁRIA Klárrika, a szomszédból, néha átjön matekozni.

JÓZSEF Az a kis duci lány?

MÁRIA Ő.

JÓZSEF Hány éves?

MÁRIA Tizenkettő.

JÓZSEF (olvas) Egy tehenészetben a tejtermelés fokozása érdekében minden nap különböző stílusú zene szól. Egy muzikális tehén, Dallam, azokon a napokon, amikor tetszik neki a zene, harminc liter tejet ad, más napokon húsz litert. A többi tehén mindegyike minden nap húsz liter tejet ad. Hm. Érdekes, zenei alapokon nyugvó matematikai feladat. És tetszik a névadás. Dallam! Passzol egy tehénhez.

MÁRIA Aha.

JÓZSEF Nézzük az első kérdést! Hány napon tetszett Dallamnak, ennek a muzikális tehénnek a zene decemberben, ha ebben a hónapban

összesen nyolcszázötven liter tejet adott? Fogós kérdés! De hol a hiba? Hohohó! Hiszen hétvégén és ünnepnapokon nincs fejés. Vagy van?

MÁRIA Nem tudom, még nem voltam... fejésen...

JÓZSEF Jó, tegyük fel, hogy minden nap fejnek! Tehát van harmincegy napunk. Ami azt jelenti, hogy rossz zene mellett Dallam decemberben hatszázötven liter tejet adna. Ám a zenei szerkesztő jól láthatja el feladatát, hiszen a lefejt tej mennyisége jóval efölött van. Akkor ezt kivonom tehát a nyolcszázötven literből

MÁRIA Miért vonod ki?

JÓZSEF Mert Dallam alap tejtermelése ennyi. Hatszázötven.

MÁRIA Mert megszoroztad a napokkal a húszat, ugye?

JÓZSEF Így van, Mária. Maradt százkilencven liter plusz tejünk.

MÁRIA Ezerkilencszázat írtál.

JÓZSEF Bocsánat, egy nullával több, igaz.

MÁRIA Mindig túlhúzódsz.

JÓZSEF Tehát százkilencvenet elosztunk tízzel, akkor megkapjuk, hogy Dallam tizenkilenc napon hallgathatott kellemes muzsikát.

MÁRIA Akkor ez egy jó hónapja volt Dallamnak.

JÓZSEF Így igaz, Mária.

MÁRIA Talán, ha egy bika is lett volna, akivel együtt hallgathatják a zenét!

JÓZSEF Akkor biztosan többet kellett volna meghúzkodni Dallam tőgyeit.

MÁRIA Ha van bika, akkor nagyobbra duzzadnak a tőgyek, József.

JÓZSEF Úgy van, Mária. De nézzük a következőt! Januárban összesen tízezerhatszáz liter tejet adtak a tehének...

MÁRIA (hevesen) Lezuhanyozol?

JÓZSEF (csend) Aztán te is?

MÁRIA Én már... Hiszen tudod!

JÓZSEF (körülnéz) Hol a kertész?

MÁRIA Szerintem elment.

JÓZSEF Hm. Akkor lemosom magam. (elindul) Itt akarod? A nappaliban?

MÁRIA A szobában inkább. (utána kiált) Az ágacskák ma hazudtak.

JÓZSEF (kintről) Néha belefér.

MÁRIA Elmegyünk New Yorkba?

JÓZSEF (benéz az ajtón) Miért pont oda?

MÁRIA Mert messze van.

(Péter és a Dobos ácsorognak egymás mellett.)

DOBOS Elképzelem, ahogy ezek csinálják.

PÉTER Mit?

DOBOS Kiráz a hideg.

PÉTER Hiszen tél van.

DOBOS Amúgy ti is így csináljátok?

PÉTER Nem értelek. Mit?

DOBOS (mutatja) Hát azt!

PÉTER A matematikázást?

DOBOS Jaj, de tudatlan vagy!

PÉTER Miért iraki volt a test?

DOBOS Az irakiak az árják. Úgy tudom. Vagy az irániak. De nem Mária volt a lényeg?

PÉTER A buja nő. Nem ilyennek képzeltem.

DOBOS Mit képzeltél olyannak, amilyen? Nem tudsz te semmit a magyarokról!

PÉTER Mindent tudok! (sóhajt) Színházi rendezőbe megyek.

DOBOS Az nem szakma, csak játék. Ujjgyakorlat lesz neked.

DECEMBER 30.

A pilisfehérvári színház színpada.

(Színházi próba. József kíséri be Annát és Györgyöt, leülteti őket a nézőtéren.)

JÓZSEF Csak csendben! Nehogy észrevegye, hogy itt vagytok.

GYÖRGY Láthatatlanok leszünk. Ugye, Annácska?

JÓZSEF Az nála nem elég.

GYÖRGY Tudja, hogy jövünk, nem lesz meglepetés.

JÓZSEF Jó, ha ezt gondolod! Én megyek.

ANNA Lehet itt inni?

JÓZSEF Anna, a színház egy szent hely. Ne egyen és igyon itt, kérem!

ANNA Pedig szomjas vagyok.

(Bejön a rendező és a színésznő.)

RENDEZŐ Katalin, induljunk neki még egyszer!

(Katalin lapokat tépked ki a szövegkönyvből.)

RENDEZŐ Művésznő!

KATALIN (fel sem néz) Igen?

RENDEZŐ Katalin, fussunk neki még egyszer!

KATALIN (cinikusan) Persze, persze.

(Katalin egy nyugodt mosollyal feláll, s szó nélkül faképnél hagyja a rendezőt.)

RENDEZŐ (hosszú csend után kikiabál) Láttá valaki a színésznőt?

(Jön József.)

JÓZSEF Rendező úr, a művésznőnek problémái vannak a rendezési módszerekkel. Átnéztem a szerződést, amit ugye ügynökségünk nevében jómagam készítettem, s ebben az okiratban az áll, hogy nem lehet eltérni a koncepciótól, amiben a színház s ön megállapodtak. Ezért arra kérném, hogy ne akarja elérni, hogy a színháznak választania kelljen a főszereplő és a rendező között. Kérem, nekem nagyon jó napom volt a tegnapi, sőt, a mai is annak néz ki. Egymás között vagyunk, két férfi; megéri ez az egész? Tessék úgy megrendezni

a művésznőt, hogy jó legyen neki! S ha mindenkinek jó, akkor remek bemutatónk lesz január 28-án.

RENDEZŐ Rendben.

(József el, Katalin vissza.)

RENDEZŐ Nos... Katalin, én...

KATALIN Arra gondoltam, hogy maradjunk a modernségnél! A Mamutban láttam egy nagyon csinos Armanit, a jelmezessel már lebeszéltem, hogy jó lesz. De azt szeretném kikötni, hogy azt a ruhát én hordani fogom később is, ezért nagyon örülnék, ha ezt a huszonegynéhány előadást nem kellene földön csúszva végigcsinálnom, mert ennek a göncnek a tisztítása egy haláli macera.

RENDEZŐ (döbbenten) Diehla Armaniban lesz?

KATALIN Ha már modern, akkor legyen valami stílus is, nem? Még azt szeretném, hogy Diehla ne az a hatalmas pocakos kismama legyen, mert túl vékonyak a lábaim, nem hiszem, hogy előnyös lenne vizuálisan, ha egy hatalmas hordóból állna ki két piszkafa! Különben meg azt az Armanit nem is erre tervezték. Mehet a monológ?

RENDEZŐ Mehet.

KATALIN Hol a sűgő?

RENDEZŐ Katalin, tegnap még azt kérte, hogy ne legyen itt többet a sűgő, mert zavarja az összpontosításban.

KATALIN És a szöveget ki tanulja meg helyettem?

RENDEZŐ (feladja) Nem tudom, Katalin.

KATALIN Elmondom kábéra, amire emlékszem, aztán majd tisztítunk rajta. Ki írta ezt amúgy?

RENDEZŐ Wolfgang Denrman.

KATALIN Nem ismerem. Mindegy, kezdem.

(Katalin elkezdte. Egy hosszú nézéssel, amit az évtizedek alatt annyiszor használt már ilyen és olyan színpadokon, aztán megindult a keze, hogy elérve azt a tökéletesnek mondható ívet, egy hatalmas zuhanással essen vissza teste mellé. Ez mindig működött, úgy is mondhatnánk, pilisfehérvár leghíresebb színésznőjének ez volt az összes, ám hatásában démoni erővel bíró színészi eszköze. Megvolt a nézés, elindult a kéz, lassan emelkedett, amikor Katalin meglátta azt, amit sohasem akart meglátni; a rendező észrevette a kezét. S az a kéz, bárhogy és bármit is próbált már Katalin, bizony, az a kéz ötvenhárom éves volt. Ezt a pillanatot sohasem akarta megélni. Hány meg hány pasit sikerült megbindzsiznie, hogy vakok legyenek, s ne lássák meg az igazat, a valóságot! Milyen egyszerű is volt! Tán ez lett a veszte, mert most nem figyelt, kiesett a szerepből, ami életet adott annak a hamvas szűznek, akit játszott már bő két évtizede. Erre ez a

pipogyának tűnő kis pöcs, ez észrevette achillesi titkát! Cselekednie kellett, talán még nem késő egy megoldást találni, valahogy kitörölni az élményt, ezt a borzasztó felismerést ebből a kis mitugrászból! Cselekedett hát. Lassan folyt le a díszletládáról, mint egy megfáradt mézsugár, teste ellágyult, végtagjai angyali szárnyként tapadtak bőréhez, arca olyan metamorfózist produkált, amire csak egy pixar animáció képes a legdrámaiabb pillanatban. Katalin egyszer csak ott hevert a rendező lábainál, aki még sohasem látott ilyet. Az okokat kutatta, de nem voltak okok. Semmit nem értett.)

KATALIN Elgyengültem. Miattad. Én ezt nem bírom már! Láttam, ahogy néztél rám. Láttam, ahogy küldted a jelet. Nő vagyok, hisz látod te is! Elgyengültem, és most kitarulkozom neked. Hogy is hívnak?

RENDEZŐ Péter.

KATALIN Péter! Gyönyörű neved van. Köszikla! Tudom, hogy mi jár a fejedben! Tudom, hogy rettegsz megszólítani, hisz megéltem már sok vonzódást. Rengeteget. Ne félj! Fogd meg a kezem! Nem vagyok fiatal, te is látod. A kezem elárult. Mert a szív, a lélek, s a test jórésze titkolhatja az idő múlását, de a két dolgos kéz nem. Kinek hiszel? Kinek akarsz hinni?

RENDEZŐ Katalin, én nem szeretnék mást, csak ezt az előadást megrendezni.

KATALIN Ugyan! Péter, te többet akarsz.

RENDEZŐ Nem akarok többet.

KATALIN De! Köztünk kezd kialakulni valami, már ezt érzem az olvasópróba óta. Nekem olvastál, ugye...? Hogy is hívnak?

RENDEZŐ Péternek hívnak.

KATALIN Péter, Péter, Péterrrrrrrrr! Akarsz, ugye? Még úgy is akarsz, hogy tudod, hogy már nem vagyok annyira fiatal. Már negyven is elmúltam... Negy-ven... Harminc... nyolc? Hm?

RENDEZŐ (sápadtan) Katalin, tudom, hogy a látszat mást mutat, de őszintének kell lennem!

KATALIN Nem kell, édesem. Folytathatjuk.

RENDEZŐ (most lett elege) Nem, Katalin, mielőtt újra Diehla bőrébe bújna, meg kell tudnia valamit!

KATALIN Muszáj?

RENDEZŐ (határozottan) Katalin! Katalin, én nem ember vagyok. Csak ez a test emberi. Én a Turul bolygóról érkeztem, a Szíriusz B mellől, egy hatórás utazással, hogy megismerjem leszármazottainkat, és megerősítem igazamat. A nevem igazából Étper, csak a Dobos, akivel találkoztam érkezésemkor, ő adta ezt az új nevet neked. Így lettem Péter a földön.

KATALIN Péter, ugye így hívnak? Nos, Péter, szeretnék a végére érni ennek a közös munkának. Nagyon sajnálom, hogy a Turul bolygóról kellett

ideutaznia, hogy megrendezze ezt az ónémet ökörséget a pilisi alulművelt színházbajáró közönségnek. Nekem most nincs időm efféle bohóckodásokra.

RENDEZŐ De, kérem, én tényleg egy idegenlény vagyok! Testből testbe szállok, hogy meg- és kiismerjem az embereket. A Dobos a tanú rá, hogy a színtiszta igazat mondom.

KATALIN A Dobos?

RENDEZŐ Igen, ő. Elkísér mindenhová, de leginkább New Yorkba szeretne elcsábítani. Mert szerinte az a föld közepe.

KATALIN New York? Ekkora egy sületlenséget! Minden épeszű ember tudja, hogy Hollywood a világ közepe. Ki vágyik New Yorkba, ahol minden ugyanolyan, mint itt, csak éppen minden nagyobb és átláthatatlanabb. Szeretném, ha befejeznéd ezt a mókázást, kedves Péter, és még kettő óra előtt átöltözhetnék az öltözőmben!

RENDEZŐ Nem érti? A messzi galaxisból érkeztem, Minesz városából, a Turul bolygó csakrális középpontjából, a nevem Étper, kétszázhárom éves vagyok, és meg kell tudnom...

KATALIN Kétszázhárom?

RENDEZŐ Katalin, velem ne cicózzon, kérem! Őszinte vagyok magához, s elvárom, hogy őszinteségemet megértéssel fogadja! Én igenis testből testbe szállok, mert mindig olyat választok, akiről tudvalevő, hogy még aznap kimúlik. Ez a test is az utolsó perceit éli. Ez a rendező már nem lesz ott a premieren.

KATALIN (kacag) Adná isten, hogy végre olyan rendezővel dolgozhatnék, aki nincs ott a premieren! Álom ez, nem valóság! Próbálunk, vagy lezártnak tekinthetem a mai etapot?

(A rendező hosszan haldoklik, de nem történik semmi.)

RENDEZŐ (kétségbeesetten) Késik.

KATALIN Késik? Ki?

RENDEZŐ A halál.

KATALIN Drágám, a halál sosem késik, mert a halál pontos. Töröld le a képed, izzadsz!

RENDEZŐ (sírva) Én akkor is Étper vagyok a Turul bolygóról! Legszívesebben már hazamennék, de nagyon nagy büntetés vár ott rám. Ezért kell vinnem valami bizonyítékot a magyarokról. Hogy a főkönyvvel szembeszállhassak.

KATALIN Na idefigyelj, Petike! Nekem van egy élet a hátam mögött. S bár az a hír járja, hogy az idő nem számít, nekem az idő a mindenem.

Harcolunk, de egyelőre én állok győzésre. Színész nő lettem, miközben nem kellett volna azzá lennem! Hogy miért? Egyszerű a válasz; mert nem vagyok alkalmas színész nőnek lenni. Ahogy Déryné, Karádi, Ruttkai, Básti, Fullajtár erre a hivatásra jött világra, én pont nem. Nekem csak egy elhatározásom volt, semmi más. De ez az elhatározás akkora hatalmas hegyként tornyosult a sorsom előtt, hogy megkerülhetetlen lett! Így kerültem a pályára, így lett egy hivatásom, ami a legkevésbé sem érdekel. Ami engem foglalkoztat, az az örökkévalóság. Megmaradni akarok ennek a társadalomnak a tudatalattijában! Mindent megtettem, amit követelt e szakma. Annyi faszt szoptam, amennyit a görög istenek elképzelni sem tudtak volna, pedig ott aztán volt minden! Én csókolóztam lesbi banyával, talicskázgattam a legtrottyosabb pucér rendezőt is, olyan szexjátékokban vettem részt, amilyen a tizennyolcas francia művészfilmekben sincs. Ez a szakma másról sem szól, mint a ki- és behatolásokról! Én tanultam, figyeltem, értelmes pofát vágtam mindenhez, mert ezt kérték. Bármit kértek, megtettem, s lám, háromszor voltam nők lapja címlap, négy önálló estem volt, ott álltam minden miniszterelnök mögött a választási pulpituson. Brand lettem! Kit érdekel, hogy a színpadon miket mondok? Csehov, Shakespeare, Katona, Albee, Williams, mind bekaphatják, dehogy miattuk él a színház! Miattunk, akik egy életről lemondunk a fényárért! Sose mentem férjhez, de mindig azzal éltem, aki a legtöbb valutát hozta a konyhámra. A harminc alatti színész nő a jó színész nő? Megmaradtam annak. Sokba került, fájdalmas is volt, de az én arcom, az én testem nem lesz ötvenhárom éves ebben a bűdös életben sohasem! Kellott egy gyerek? Vettem egyet. Szegénykének fogalma sincs róla, hogy egy putriba született. Felneveltem! Jól van, nem voltam az a mintaanya, de megadtam mindent, amit egy gyerek kiérdemel...

(Anna feláll a nézőtéren.)

KATALIN (csend) Te itt vagy?

ANNA (sír)

KATALIN Gondolom, hallottál mindent. Nincs mit szépíteni, ez van. Nem örülök, hogy lebuktam. Szervusz, György.

GYÖRGY Katalin! Ez kegyetlen volt...

ANNA Nem vagy az anyám?

KATALIN Akkor kid vagyok? Hm? A barátnéd? Persze, hogy az anyád vagyok. Jó, nem szoptattalak, de minden mást én intéztem. Anya voltam melletted. Nem tervezem másként a jövőben sem. Csak hogy tudd, nagyon-nagyon sok problémádat oldottam meg a hátad megett! Megszakadt a szívem, amikor a szép pofikádat megvágta az a szemét! Megkapta a jussát, ne félj! De azt is tudom, valamiért ragaszkodsz

ehhez a heghez. Elfogadtam. Pedig a szépségnél drágább kincse sosem lehet egy nőnek! Megtanítottalak, hogyan lehess megjelölt és gyönyörű is egyszerre. Bájos és búbajos. Szerinted vajon miért szerződtem le az ország legótvarabb színházához? Csak nem azért, hogy melletted lehessenek? Ne heverj ezeken a deszkákon, mert ez nem az őszinte érzelmek tere. Gyere, igyunk meg egy martinit, aztán nyugodjunk le együtt!

(Anna anyja nyakába ugrik, olyan erősen öleli, hogy a színész nő majd megfullad. Ám a kezdeti kellemetlen percek után egyszer csak Katalin is boldog, könnyekben gazdag öleléssel válaszol. Anna a bógés lassú lecsengésével kibújik anyja öleléséből.)

ANNA Vége van a próbának? (elindulnak) Árpád el akart hagyni.

KATALIN És?

ANNA Nem hagytam.

KATALIN Úgy van, lányom, az ilyeneket nem szabad hagyni. Tartsd meg, ami kell neked! Úgy lesz jó.

ANNA Holnap jön haza. Este buli lesz nálam, ugye jössz?

(A rendező testében Péter a földön szenved, még mindig próbál meghalni. Katalin Györgyhöz fordul.)

KATALIN Itt van még, György?

GYÖRGY Itt vagyok, Katalin.

KATALIN Kedves. Nagyon kedves. Izé... Holnap akkor... Buli Annánál.

GYÖRGY Buli?

KATALIN Szilveszter.

GYÖRGY Ja! Egy új év kezdődik...

KATALIN Új... Igen... Viszlát, György!

GYÖRGY Kézcsókom, Katalin! (megsimogatja Anna fejét, átlép a rendezőn, majd kimegy) A rossebbe, de unom én ezt a színházadit!

ANNA Ez szerelmes beléd, tudod?

KATALIN Hagyd már...!

ANNA Jó lenne apának!

KATALIN (csend) Úgy gondolod?

(Péter és a Dobos ácsorognak egymás mellett. Péterben csak most tudatosul, hogy a testben maradt. Kétségbeesetten, megrettenve szakítaná le magáról a ruháit, de nem

sikerül. Sikoltozva vakarja bőrét, tépi a haját. A dobos egy sportszeletet majszol mellette, csak akkor szólal meg, amikor Péter könnyei kezdenek ráfagyni az arcára.)

DOBOS Meghülyültél, öreg? Kurva hideg van.
PÉTER (vacog) Benne maradtam... benne... maradtam...
DOBOS Hülye gyerek, egy színházi rendezőt nem nyírhat ki még egy ufómagyar sem! Miért nem olvastál utána a Turulon? A rendezőknek nagyon durva testük van. Elpusztíthatatlanok.
PÉTER Mindegyik?
DOBOS A színház ezt hozza ki belőlük.
PÉTER Ez az arc idegen és ellenszenves.
DOBOS Pedig innentől együtt kell élned vele! Indulunk New Yorkba?
PÉTER Nem értem. Nekem az van megírva a főkönyvben, hogy csak olyan testet kapok, amelyik mindenképp kimúlna! Kik azok a színházi rendezők, hogy felülírnak mindent? Nem értem. Holnap buliba megyek.
DOBOS Milyen buliba?
PÉTER Annához megyek. Szilveszteri buliba.
DOBOS Meghívtak?
PÉTER Nem hívtak meg.
DOBOS És mégis odamész?
PÉTER Mennem kell mindenképpen!
DOBOS Meg sem kérded?
PÉTER Mit?
DOBOS Hogy mi volt ez.
PÉTER Mi az az izé?
DOBOS Milyen izé?
PÉTER Sosem használtam még ezt a szót. De a fejemben van mégis.
DOBOS Ez volt a hatodik.
PÉTER Már csak egy van hátra. (sóhajt) Igazat mond a főkönyv: a magyarok tényleg eredendően rosszak.
DOBOS A turuliak meg alaptól ostobák. Te is az maradsz.
PÉTER Miért?
DOBOS Ezek az emberek nem azért jók vagy rosszak, mert magyarok. A legrosszabb tanítás, amit azoktól a híres bölcseidtől kaptál, az nem a társadalmak alaptalan megbélyegzése, hanem az emberi emberség elutasítása. Érted, öreg? Mert az embereket csak közelről lehet megismerni. Messziről mindenki ugyanolyan. Ugyanolyan, mint a Turul bolygón is mindenki; csak egy statisztikai adat a világ történelmében. (elindul) De buli után indulunk?
PÉTER (bólint)

DECEMBER 31.

Anna pilisfehérvári lakásának nappalija.

(Árpád lép be a lakásba, telefonál. Bal szeme alatt egy nagy monokli.)

ÁRPÁD ... Frici egy geci. Tényleg? Bennem megbízhatsz, odateszem magam. Persze, Polgármester úr, számíthatsz rám. Huszonöt? Eddig húsz volt. Ja, ezt nem tudtam... Bocs, de leteszem!

(Árpád abbahagyja a telefonálást, körülnéz: terített asztal várta. Nem érti. Anna ugrik a nyakába.)

ANNA Megjöttél? Úgy vártalak! Képzeld, anya adott kétszázhatvanezret. Csak úgy! Milyen volt?

ÁRPÁD Jó...

ANNA Jaj, mi van a szemeddel?

ÁRPÁD Egy... izé... Megütöttem... New Yorkban...

ANNA Szegényke! Kivel beszéltél?

ÁRPÁD A polgármesterrel...

ANNA Téged választott, ugye? Beszéltem vele, elmagyaráztam, hogy a Frici egy szemét csaló. Majd holnap, az ultinál mindent letisztáztok. De rendben lesz, nyugi.

ÁRPÁD Akkor jó...

ANNA Mindenki eljön. Szerintem anya és György között van valami. Kérsz martinit?

ÁRPÁD Izé... nem.

ANNA Mária és József napok óta kefélnek, mint a nyulak. Anya hallotta Györgytől. Elég undi, nem?

ÁRPÁD Aha...

ANNA Ja, György nyugdíjba ment. Engem neveztek ki helyette. Kevesebb meló, több pénz! Jó, mi?

ÁRPÁD Ühüm... Anna, én...

ANNA Hiányoztál. Innentől minden más lesz, jó? Vettem új zoknikat meg alsókat. Kicsit átrendeztem a szekrényedet, de kaptál két plusz

polcot. Az ingjeidet nem találtam, mindet elvitted New Yorkba? Olyan túlgondoskodós vagy néha! Kipakolok a bőröndödből, jó? (kirohan)

ÁRPÁD Anyád nem mondott semmit?

ANNA (hangja) Miről?

ÁRPÁD Rólam.

ANNA (hangja) Nem szokott. De nagyon viccesnek tart. Mária is. Odavannak érted a nők, észrevetted?

ÁRPÁD Észre.

ANNA (hangja) Tegyéél fel valami kellemes zenét! Vettem egy Alicia Keys cédét, ott van a táskámban.

(Árpád kiveszi a cédét a táskából, megtalálja a levelet, összegyűri, s a szemetesbe dobja. Elindítja a zenét. Kopognak.)

ANNA (hangja) Beengeded?

ÁRPÁD Persze.

ANNA (hangja) Hangos!

ÁRPÁD Faszta.

(Árpád lehalkítja a zenét. Beengedi Katalint és Györgyöt.)

KATALIN Árpika, régen láttalak. A ház előtt összefutottunk Györggyel. Nyugdíjas lett, mit szólsz? Hiányzott már egy igazi férfi Pilisfehérvárnak. Anna?

ÁRPÁD A bőröndömből pakol.

GYÖRGY A búsulásban kegyetlenség van, és a haragban áradás; de ki állhatna meg az irigység előtt?

ÁRPÁD Ezt nem értem.

GYÖRGY Én sem.

(Kopognak.)

ANNA (hangja) Mész?

ÁRPÁD Megyek.

ANNA (jön) Mit isztok? Árpád, hoznál poharakat?

(Árpád jön vissza Máriával és Györggyel.)

ÁRPÁD Hozok.

GYÖRGY Annácska, az apparátus nem gépezet, hanem élő szerv. Sose feledd!

ANNA Majd megoldom, György.

GYÖRGY Örülök, hogy jó helyre kerülsz, Annácska. És szervusz, kislányom!

ANNA Szervusz, Gyuri.

GYÖRGY Maradjunk a Györgynél! Ezt szoktam meg.

ANNA (koccintanak) Anna. Nem Annácska.

MÁRIA Megyünk New York-ba.

KATALIN Árpád most jött haza onnan.

MÁRIA Nem is tudtam!

ÁRPÁD Mintha ott sem lettem volna!

JÓZSEF New York a világ közepe.

KATALIN Ugyan! Ez a férfiak mániája.

ANNA Árpád, hoznál még pezsgőt?

ÁRPÁD Mindent hozok. Hozok mindent.

GYÖRGY József, tegnap kocogni voltam a parkban. Nos, a játszótéren sikerült beletrafálnom egy adag kutyaszarba. Talán megint be kellene adni egy beadványt!

JÓZSEF Beadjuk, György.

GYÖRGY Ami a templomban történt... Nos, az... mindegy.

JÓZSEF Lényegtelen. A villanyt majd meg kell szerelni.

GYÖRGY Úgy van.

JÓZSEF Az egész városban szarakszik az áram

ANNA (visszaadja árpádnak a mobilját) Egy Mary Lou nevű ausztrál lány keresett az előbb.

ÁRPÁD Felvetted?

ANNA Fel. Rossz angolsággal pénzt követelt. És ígért egy másik sötét foltot a szemed alá. Fura egy nő, az biztos!

ÁRPÁD Izé... Nem ismerem.

ANNA Nem is kell. Elrendeztem.

KATALIN Árpádka, hallom, Fricit kiütötted. Ügyes.

ANNA A polgármester Árpád mellett döntött.

ÁRPÁD Még nem végleges. Holnap ultizunk, akkor tisztázzuk a részleteket.

KATALIN A Varga pincében, ugye?

ÁRPÁD Ott szoktunk.

KATALIN Anna, édes, sikerült kiutalni a segélyt?

ANNA A Wass Albert utcába? Igen.

KATALIN Örülök.

MÁRIA Elégettem az összes ágacskát. A kandallóban.

JÓZSEF Vége a játéknak.

MÁRIA Nem játék volt. De mindegy.

JÓZSEF Tök mindegy.

GYÖRGY Tényleg a TEK-esek jártak nálatok?

JÓZSEF Egy terroristát azonosítottak be.

KATALIN Pilisfehérváron is megjelentek? Nem is tudtam!

MÁRIA Nem volt az.

JÓZSEF Hadd döntsék el a szervek, hogy ki kicsoda és mi micsoda!

(Belép Péter. Hirtelen megjelenik mellette a dobos is.)

PÉTER Hát te itt?

DOBOS Szilveszter van, ne csszz már fel! Jöttem bulizni. Aztán indulunk, nem? Az úrhajóddal mennyi, húsz perc?

PÉTER Egy pillanat. Észre sem veszed.

DOBOS Durva!

PÉTER (hangosan) Emberek! Azért jöttem ide közétek, hogy a múlt és a jövő közé beékelődve, lépjük meg azt a lépést, amit már évezredek óta meg kellett volna...

(Nem figyelnek rá.)

DOBOS Állj fel egy székre! Kicsi vagy. Minden politikus kicsi, ezért állnak magasabbra a hegyibeszédeknél.

PÉTER (feláll egy székre) Azért jöttem, hogy megismerjük egymást. Ti nem tudtok rólunk semmit. Mi nem tudunk rólatok semmit. Miközben ti és mi is azt gondoljuk, hogy mindent tudunk a másikról. Aztán kiderül, hogy nem tudunk semmit... (sóhajt) Semmit sem tudunk...

DOBOS Öreg, ez nagyon ciki. Azt hittem, készülsz valami normális beszéddel! Mi ez, óvodai kisműsor? Szedd össze magad!

PÉTER Nem figyelnek rám.

KATALIN (észreveszi) Anna, csinálj már valamit ezzel a zenével, nem hallom, mit mond!

GYÖRGY Ez ki?

KATALIN A rendezőnk volt. A színpadon matatta a farkát. Kirúgták.

JÓZSEF Az alabárdos színészyerek pedig meghalt Pesten, de a New Yorki színészke visszajött Bécsből beugrónak.

KATALIN A színészek jönnek-mennek, ugye, György?

ANNA Elnézést, rendező úr, de ez egy zártkörű rendezvény. Kérem, hogy a dobos barátjával távozzanak!

DOBOS (dobol)

ÁRPÁD Nyomjatok valami rockot!

KATALIN Kérsz még egyet a másik szemed alá?

ÁRPÁD Inkább egy Deák Ferenc portrénak örülnék, mama!

PÉTER Én nem a rendező vagyok. Ez csak a teste, amit megörököltem tőle. Én a Turul bolygó követe vagyok, s azért jöttem ide Minesz városából, hogy megismerjem a magyarokat. (Dobos odavág) Köszönöm, barátom! Tehát... én a Turul bolygóról jöttem, ahonnan ti is származtok, magyarok. Egy nemzet vagyunk, csak ti ezt nem tudjátok. Én az őseiteket képviselem, akik lesújtó véleménnyel vannak rólatok, leszarmazottainkról. Ám én hittem bennetek, ezért utaztam ide úrhajómmal. Hatórás utam volt, és nagy szakállam, amit levágtam, mert azt olvastam ki a főkönyvből, hogy a szakállasokat ti, magyarok, nem szeretitek. Hét napja jöttem. Amikor azt hallottam bölcseinktől, hogy ti vagytok a bűnös nép, nem akartam elhinni. A bölcselet templomának képcsarnokában belenéztem a magyarok szakrális vezetőinek szemébe, a képmásaik szemébe néztem, s azokban a nemes arcokban én nem azt láttam, amit papjaink prédikálnak a bűnök hordozóiként rólatok. Én nem láttam bűnösnek azokat az arcokat, akik a ti vezetőitek voltak az elmúlt évezredekben. Ezért felkerekedtem, hogy bizonyítékot keressek és találjak igazamra.

ÁRPÁD Halljuk!

ANNA Kérem, ez egy magánrendezvény...

PÉTER A hétköznapok a legérdekesebbek nálatok. Amikor kinéztek az ablakon, megcsináljátok a kávétokat, megrázkódtok a hidegtől, megigazítjátok az ingeteket, keresitek a kulcsot a zsebetekben, aprópénzt dobtok a kóla automatába, bekapcsoljátok a tévéteket, a lámpafényben elolvassátok a híreket, szidjátok kicsit politikusaitokat, kinevetitek a szomszédotokat, megsimogatjátok a kutyátokat, aztán odaköszöntök a postásnak, megeszitek a pirítósotokat, megisszátok a

kávétokat, majd alapos odafigyeléssel húzzátok le vécéiteket. Ezek mind nagyszerű dolgok. Mert éltek, mert élhettek. Ti persze nem veszitek észre a hétköznapi örömeit. Azért utaztam át a fél világegyetemet, hogy segítsék nektek lemosni a megbélyegzést, amiért elűzött nép lettetek! Erre mit kapok? Hálát? Ugyan, kérem! Ti átnéztek rajtam. Dehogyan kell nektek a megbékélés, a boldog jövő! Csak a rosszal tudtok foglalkozni. A problémákkal, a gondokkal, a kicsinyes emberi hülyeségekkel. Meg sem érdemlitek az élet örömeit. Nem vagytok méltók arra, hogy segítsék nektek ebben. Kétszázhárom éves vagyok, tanult, okos, tapasztalt pannon, olyan bölcsességek birtoklója, amiket ti sosem tudnátok megtanulni, csak tőlem, mert én felsőbbrendű vagyok. A bűneitek miatt lettetek elűzve a földre, s én azért jöttem, hogy rehabilitáljalak benneteket. De nem érdemlitek meg. Hat magyart ismertem meg, s hat bűnre találtam. Más semmi!

- GYÖRGY (órájára néz) Mi a rosszabb? Mindjárt éjfél!
- PÉTER Akarjátok tudni, miket tapasztaltam?
- ÁRPÁD Nem.
- KATALIN Milyen magabiztos egy rendező ez, nem?
- PÉTER Akkor is elmondom. Te, József, te a restséget tanítottad meg nekem. Ott voltam! Petya testében, csak te nem tudtál rólam. Szégyellheted magad! György, te irigy vagy. Nagyon-nagyon irigy. Micsoda bűn ez, ugye? Fel sem fogod. Árpád, te fősvény, ki most kéjes vigyorral próbálsz tisztára mosni magad, te fősvény vagy. De ezt már mondtam. Mária, te álszent némbor, ki a bujaság úrnője vagy titokban, mit mondasz erre? Ne is szólj semmit, nem hallgatlak meg! Katalin, a torkosság legtorkosabb torkosa, te... Te vagy! Igen, ezeket tapasztaltam.
- ANNA (sértetten) Engem kifelejtett, idegen úr.
- PÉTER Anna, téged a harag irányított. Amit mélységesen megérték. Mert ez a nép nem tudja elfogadni, ami mai, ami modern, ami kortárs. Sem a művészetben, sem a tudományban, sem a divatban, sem az étkezésben, semmiben sem! Mert egy nő hogyan is lehetne vezető, ugye? Anna, ha rád hallgatna a nemzeted, a jó úton haladhatnátok a béke felé. Ott a jel az arcodon. Megjelölve létszen orcád a nemzet vezetőjének jelével.
- ÁRPÁD Mi ez a liberális duma? Jó hogy nem már Obamaki lesz az elnökünk! Nem kell ide Clintonné, ugye, édes?
- ANNA (Péternek) Mi bajod van az arccal? Engem egyáltalán nem zavar az a heg. Igenis, büszkén viselem! Milyen modortalan egy férfi vagy te, aki idejön a házamba, és engem sérteget.

ÁRPÁD Úgy van!

KATALIN (megpofozza) Megérdemelted, te úrbetyárt játszogató rendezőcske. Még hogy én és az irigység! Egyedül nevelek egy gyereket.

PÉTER Torkosság! Torkosságot mondtam! És nem vagyok rendező! Sosem voltam.

KATALIN Na, ezt elhiszem!

JÓZSEF Hun házasodunk hun meg elválunk különféle jerekkel kísérletezünk.

KATALIN Vörösmarty.

JÓZSEF Csak Vörös. Weöres.

ANNA György, csinálj rendet, kérlek!

GYÖRGY (kedélyesen) Jöjjön, rendezőkém, igyon velünk egy kupicával!

JÓZSEF Nem kell ez a felsőbbrendű duma, értjük mi a problémát.

GYÖRGY Kell egy nő. Ez a főforrása mindennek.

PÉTER Nekem nem kell...

KATALIN Bocsánat a pofonért, de néha kicsúszik. Egy kis camparival megkínálhatlak?

PÉTER Köszönöm, én nem...

GYÖRGY Pálinka kell neki, arra esik jól a pezsgő. Apropos, mindjárt éjfél!

ANNA Anya, most itt akarod marasztalni?

KATALIN Olyan szépen és hosszan beszélt, megérdemel egy kis emberséget. A színházból is kirúgták szegényt.

GYÖRGY Érdekelne engem a mineszi közigazgatás.

KATALIN Minesz ott van Athén mellett, ugye?

JÓZSEF Dehogy! Szicília alatt egy kis sziget.

PÉTER A Turul bolygón található...

ÁRPÁD Tatabánya fölött van egy Turul szobor.

KATALIN Budán is.

ANNA Anya, gyere egy kicsit!

KATALIN Dehogy megyek! Jól elbeszélgetünk.

(Mária halkán dúdolva táncolni kezd. Lassan mindenki becsicscentett.)

GYÖRGY Tudja, rendezőkém, ez az ország már szabad lassan harminc éve. Nincs már az a forradalmi hangulat. Amit kissé sajnálok néha.

ÁRPÁD Tatabányán... vagy Tatán van az első Turul... Háturul... Igyunk!

ANNA Sokat iszol, Árpád.

ÁRPÁD De nem eleget. Szeretlek, kicsim.

ANNA Az sosem leszek. A kicsid.

KATALIN Anna, hagyd békén ezt a fiút, legalább az év utolsó napján!

PÉTER Az én küldetésem...

GYÖRGY Még egy pohár Barack, rendezőkém, azt kell leküldeni!

ÁRPÁD Anna, elveszlek feleségül.

GYÖRGY Erre igyunk!

PÉTER Én a magyarokat akartam megérteni...

JÓZSEF (énekel) Táraráram...

KATALIN Itt mindenki jól érzi magát. Ez a leghíresebb hungarikum.

GYÖRGY Néha búsulunk, néha habzik a szánk, de leginkább vigyorgunk. Egészségünkre!

PÉTER Elbódít ez a magyar ital.

KATALIN (énekel) Te rongyos élet...

ANNA Anya, Árpád megkérte a kezem.

KATALIN Add neki szó nélkül!

GYÖRGY Nincs ennél szebb város, mint a mi Fehérvárunk.

MÁRIA Csak New York. Az a leggyönyörűbb.

(A Dobos megállítja az időt.)

DOBOS Menjünk innen!

PÉTER Mi a baj velem? Nem hallgatnak rám.

DOBOS Túlságosan modoros vagy és öntelt.

PÉTER Én öntelt?

DOBOS Mondok neked valami érdekeset; a Turul bolygón volt ám egy pannon, aki nem akart beállni a sorba, mert mást gondolt, mert egyedi volt, s beült az úrhajójába, levágta szakállát, hogy megkeresse az igazát. Na, most láss csodát, ez a renitens meg is találta, amit keresett! Stimmel, öreg?

PÉTER New Yorkba megyünk?

DOBOS Aha.

PÉTER Megszerettem a pálinkát. Megváltoztatott. Hol hibáztam korábban?

DOBOS (súgja) Kevélység.

PÉTER Hm. A hetedik, ugye? Tényleg ember lettem.

DOBOS Mindig is ember voltál. Csak nehéz ezt elfogadni.

(Kimennek.)

DOBOS (kintről) Happy New York!

(Az idő újra elindul, vidáman beszélgetnek, a Himnusz utolsó taktusaira állnak csak vigyázzba, majd hangos ovációval koccintanak a boldog újévre.)